

Arrest

nr. 246 418 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 / 1
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 18 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, biedt zich op 25 juni 2020 aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Diksmuide, samen met haar partner, met het oog op de voltrekking van een huwelijk.

Op 13 augustus 2020, met kennisgeving op 21 augustus 2020, neem de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de bestreden beslissing met de volgende redengeving:

“(…)

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: C., V.

geboortedatum: 01.07.1997

nationaliteit: Moldavië (Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

( ) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

( ) 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

( ) 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

( ) 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

( ) 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Art. 61/29

( ) § 1, 3°, jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over de vereiste arbeidsvergunning voor de voorziene seizoenarbeid;

( ) § 2, 1°, jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt;

( ) § 2, 2°, 70. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, waarbij met name rekening gehouden wordt met de inkomsten die hij tijdens zijn verblijf in de hoedanigheid van seizoenarbeider zal ontvangen;

( ) § 2, 3°, jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over voldoende huisvesting die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek;

( ) § 4, 2° de maximale duur van 150 dagen per periode van 365 dagen wordt bereikt.

De meest recente binnenkomststempel in het overgemaakte paspoort dateert van 30/09/2019. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft de intentie om te huwen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene zwanger is, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij haar enig middel als volgt voor:

- Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet;
- Schending van artikel 7 Richtlijn 2004/38/EG
- Schending van artikel 22bis Grondwet;

- Schending van artikel 3, 5, 9 en 10 IVRK;
- Schending van artikel 24 Handvest Grondrechten EU;
- iuncto de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De bestreden beslissing (BGV) is summier gemotiveerd als volgt (stuk 1):

(...)

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Alle administratieve overheden zijn op de hoogte van enerzijds de relatie van verzoekster met een verblijfsgerechtigde economisch actieve Unieburger in het bezit van een E-kaart, alsook anderzijds van haar verregaande staat van zwangerschap van deze Unieburger /partner.

Eerder dan dat verweerder aan de Stad Diksmuide instructies verleent in toepassing van de richtlijn inzake vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden (2004/38/EG), kiest verweerder ervoor om beide partners alsook vader en kind moedwillig te gaan scheiden middels aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten op 20 dagen van de bevalling van het kindje...

Verweerder besluit in de bestreden beslissing (stuk 1):

“Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.”

Echter is het juridisch helemaal niet nodig om dergelijk leed van scheiden van partners + scheiden van vader en baby toe te brengen, alwaar een tijdelijke scheiding helemaal geen vereiste is om via gezinshereniging het verblijf van moeder en kind in regel te stellen

(...)

(RvV nr. 171.744 van 13 juli 2016)

In dit hierboven geciteerd arrest werd het “bevel om het grondgebied te verlaten” om deze reden dan ook terecht vernietigd.

Een identieke beoordeling dringt zich in casu op.

Het is vaststaande rechtspraak van de Raad dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een individueel onderzoek nodig maakt.

“Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk.”

(RvV nr. 210.883 van 12 oktober 2018)

Indien ook maar een begin van ernstig individueel onderzoek ware gebeurd, zou verweerster gemerkt hebben dat zij een bevel afleverde aan een de moeder van een de facto en binnenkort de iure Roemeens EU-kind waaraan verzoekster borstvoeding geeft, terwijl zij hiervan op de hoogte was.

Verweerder heeft aldus overduidelijk niet het minste ernstig individueel onderzoek gevoerd en hield bijgevolg geen enkele rekening met het hoger belang van het kindje zoals geboren op 11.09.2020, noch met de medische situatie van verzoekster die nog maar net is bevallen, noch met de gezinssituatie bestaande uit moeder/vader/kind.

De blote bewering dat “rekening houdend met alle bovenstaande elementen er bijgevolg besloten kan worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met art. 74/13 Vw. gaat dan ook niet op.

Het is helemaal niet in het belang van de facto Roemeens/als Unieburger verblijfsgerechtigd kind, dat dit van zijn vader zal worden gescheiden omwille van een bevel zoals afgeleverd aan diens Moldavische moeder;

Evenmin is dit proportioneel in het licht van artikel 8 EVRM alwaar de eerste dagen/maanden na geboorte net essentieel zijn voor zowel een koppel als de baby.

Alwaar verweerder geen blijk geeft van een deugdelijke feitenvinding, minstens kennelijk onzorgvuldig te werk is gegaan bij de aflevering van dit bestreden bevel, dringt de verbreking van dit bevel zich op.

Ten overvloede;

Geen BGV mag worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 27 december 2013, nr. 116.432).

“Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

(RvV 4 februari 2013, nr. 96.569)

“Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM.”

(RvV nr. 116.432 van 27 december 2013)

Naast het EVRM primeert ook het Handvest inzake de grondrechten van de EU alsook de Belgische Grondwet op de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

“De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met die elementen die er mogelijk kunnen toe leiden dat een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op dit punt te garanderen.”

(RvV nr. 171.744 van 13 juli 2016 – stuk 5)

Artikel 24.2 van het Handvest stelt dat bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Het valt in deze voor verzoekster (noch voor enig ander redelijk weldenkend mens) te begrijpen hoe de belangen van David CARAMAN (binnenkort David CHILIAN), 1 week oud, waarvan verzoekster de primaire zorgfiguur is en borstvoeding geeft, als eerste overweging werden weerhouden ... wel in tegendeel.

Zoon David is bovendien de facto een Unieburger kind. Zulks wordt eerstdaags de iure ook vastgesteld hetgeen een declaratieve werking heeft gezien het kind in feite als Unieburger is geboren in België uit enerzijds een Moldavische moeder (verzoekster) en anderzijds een Roemeense verblijfsgerechtigde vader (de heer Dimitrii CHILIAN).

Een verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook ten stelligste op.”

2.2. De verwerende partij merkt hieromtrent op in haar nota met opmerkingen:

“(…)

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor doordat er geen rekening zou zijn gehouden met het hoger belang van het minderjarig pasgeboren kind, noch met de medische situatie van verzoekende partij die nog maar net bevallen is of met de gezinssituatie. Het zou ook niet in het belang zijn van het kind dat dit gescheiden wordt van zijn vader.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend, nu de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, §1 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd (artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenrecht). Verweerder merkt op dat uit het overgemaakte paspoort blijkt dat de meest recente binnenkomststempel dateert van 30.09.2019. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van de verzoekende partij verstreken.

De verzoekende partij ontkent dit ook niet. Zij haalt daarentegen wel aan dat er geen rekening werd gehouden met haar medische situatie, haar gezinssituatie en het hoger belang van haar minderjarig kind.

Verweerde laat vooreerst gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij:

“Bovendien geeft de intentie om te huwen betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook liet feit dat betrokkene zwanger is, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Rekening houdend niet alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij liet nemen van een beslissing tot

verwijdering rekening moet houden niet liet hoger belang van liet kind, liet gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van liet recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen liet volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen niet de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, mw. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Verweerder vervolgt dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie werd dienaangaande terecht vastgesteld dat de intentie om te huwen aan de verzoekende partij geen automatisch recht op verblijf geven. Zie in die zin: "Overwegende dat het handhaven van de verblijfsreglementering, door een bevel om het grondgebied te verlaten te geven omdat de betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 7 van de Vreemdelingenwet voldoet, op zichzelf geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt ; dat de verzoekende partij zich in november 2005 in het kader van haar voorgenomen huwelijk met een vervallen paspoort zonder visum bij de stad Oostende blijkt te hebben aangeboden, hetgeen zij overigens niet betwist ; dat een voorgenomen huwelijk de vreemdeling niet vrijstelt van de plicht om over de door de Vreemdelingenwet vereiste documenten inzake binnenkomst en verblijf te beschikken." (R.v.St. nr. 189.171 van 23 december 2008) Terwijl het de verzoekende partij tevens vrijstaat om de geëigende procedures te volgen, indien zij meent op grond van haar relatie met een Belgische onderdaan tot verblijf te moeten worden toegelaten.

De verzoekende partij houdt verder voor dat dhr. CHILLIAN de vader zou zijn van haar pas geboren kind, doch blijft in gebreke om dergelijke bewering te ondersteunen met enig concreet stuk, noch blijkt uit het administratie dossier dat de verzoekende partij het kind reeds erkend zou hebben. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

De verzoekende partij toont niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving. De verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in in haar verzoekschrift. Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar voorgehouden partner. Zie in die zin: “In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders. (...) De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015) En ook: “Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zij die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

De verzoekende partij toont alleszins niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve hoe dan ook niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in

het gezinsleven van verzoekende partij of dat op de gemachtigde van de Minister enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Daarenboven is het zo dat de voorgehouden relatie werd opgebouwd tijdens illegaal of precair verblijf. Ook om die reden kan geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische Staat worden weerhouden. Zie ook: "Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014) Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen. Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007). Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Om diezelfde redenen kan de verzoekende partij evenmin worden gevolgd alwaar zij een schending voorhoudt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Waar verzoekende partij voorhoudt dat artikel 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat. Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit. Terwijl in casu dient vastgesteld dat uit de gedegen motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met alle elementen die voorzien werden in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder verwijst naar hetgeen hierover supra werd uiteengezet.

In zoverre de verzoekende partij echter beweert dat er ten onrechte geen rekening werd gehouden met haar medische situatie (ingevolge haar bevalling) en het hoger belang van haar pasgeboren zoon, benadrukt verweerder dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet bevallen was, zodat de gemachtigde van de Minister met deze gegevens – dewelke pas dateren van na het nemen van de bestreden beslissing - evident geen rekening kon houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In dit onderdeel van het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt derhalve evenmin aannemelijk gemaakt.

Tot slot kan de verzoekende partij evenmin worden gevolgd alwaar zij meent dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten EU.

Voormelde bepaling luidt als volgt: “De rechten van het kind: 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht. 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.” (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395). Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”. De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: “Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)” (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.). Deze toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.”

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt: “Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.” Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende: “Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12). Gelet op bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden

betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Verweerder herhaalt vooreerst dat het minderjarig kind op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet geboren was. Zodoende kon de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de beslissing onmogelijk rekening houdend met het hoger belang van het minderjarig kind.

Verweerder benadrukt verder dat de verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt op welke manier de in casu bestreden beslissing een schending zou kunnen inhouden van het hoger belang van het minderjarig kind. Er wordt niet aangetoond dat het minderjarig kind erkend werd door de voorgehouden partner van de verzoekende partij, terwijl een eventuele scheiding met de voorgehouden partner van tijdelijke duur is. De verzoekende partij toont ten andere ook niet aan dat de voorgehouden partner haar en haar minderjarig kind niet zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst.

Een schending van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat voormelde bepaling en beginsel van behoorlijk bestuur geen motiveringsplicht inhoudt maar wel een onderzoeksplicht.

2.4. Uit het administratief dossier, zoals het de Raad voorligt, blijkt dat de verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij werd niet gevraagd om inlichtingen te verstrekken bij de nakende verwijderingsmaatregel. De enige documenten die zijn terug te vinden in het administratief dossier is een email van de stad Diksmuide die stelt dat de verzoekende partij zich heeft aangemeld op 25 juni 2020 met een geldig paspoort zonder geldig visum, dat de verzoekende partij verblijft bij haar feitelijke partner C.D. en dat zij wensen te huwen omdat de verzoekende partij zwanger is. Verder is er een “nota” van 13 augustus 2020 in het administratief dossier, stellende:

“(…)

gemeente vraagt instructies:

P p tot 21/6/23

Binnenkomststempel v 30/09/19

Heeft zich nu aangemeld, wenst te huwen met Roemeense onderdaan omdat ze zwanger is: zijn dossier is(...): geen kinderen

VOORSTEL: bevel afleveren

(...)"

Uit het administratief dossier blijkt niet dat een beoordeling in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of een onderzoek hiernaar heeft plaatsgevonden. De verwerende partij stelt correct dat er geen motiveringsplicht bestaat, maar wel een onderzoeksplicht.

Het enige spoor van "onderzoek" is terug te vinden in de bestreden beslissing zelf.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze enkel rekening houdt met het gegeven dat de intentie om te huwen, het samenwonen en de zwangerschap geen automatisch recht op verblijf geven en dat de scheiding van de partner van tijdelijke duur is. Verder volgt een kort onderzoek naar de toepassing van artikel 8 van het EVRM met het volgende motief:

"Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Uit niets blijkt dat de verwerende partij gepoogd heeft het gezinsleven van de verzoekende partij daadwerkelijk te onderzoeken zowel naar de duur, als naar de hechtheid ervan. De bestreden beslissing toont evenmin een onderzoek naar de gezondheid van de verzoekende partij, waarvan zij wist dat zij zwanger was, in dit geval hoogzwanger (op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing acht maanden zwanger), en maakt volledige abstractie van het nog ongeborn kind, dat nochtans levensvatbaar was. Zij liet na te informeren of de zwangerschap goed verliep en hoever deze gevorderd was. De verwerende partij stelt dat het kind nog niet was geboren maar dit alleen volstaat niet om een dergelijke abstractie te maken, temeer een geboorte nakend was (op 11 september 2020 werd het kind geboren). Evenmin blijkt dat naar de gezondheid van de verzoekende partij werd gevraagd. De verzoekende partij stelt correct dat haar medische situatie niet werd beoordeeld terwijl evenmin aan een deugdelijke feitenvinding werd gedaan. De verzoekende partij werd nooit uitgenodigd een standpunt in te nemen over de verwijderingsmaatregel die nakend was.

Het komt de Raad niet toe hierover zelf een onderzoek te voeren. Louter stellen dat het samenwonen en in het kader van artikel 8 van het EVRM wijzen op de mogelijkheid om tijdelijk terug te keren en zelf te verwijzen naar het hoger belang van het kind zonder zich hierover uit te spreken, volstaat niet. De nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij verwijst naar het gegeven dat de verzoekende partij aannemelijk moet maken dat zij een effectieve beleefde gezinssituatie heeft, maar dit zijn *a posteriori* motieven en de verzoekende partij wist niet dat een naderend bevel om het grondgebied te verlaten zou worden afgegeven. Gegeven is dat de bestreden beslissing niet ontkent dat een kind zal worden geboren uit de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner. Thans het geweer van schouder veranderen en stellen dat er geen bewijs van het vaderschap voorligt, is een *a posteriori* motief. Evenmin werd de *fair balance*-toetsing, waarnaar de verwerende partij verwijst, verricht.

In de hierboven beschreven mate is de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De overige onderdelen van het middel behoeven aldus geen verdere bespreking.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN